

**Francisci De Fargna Civitatis Plebis Patrii Philosophiæ,
Sacræ Theologiæ, ac J. U. Doctoris ... Commentaria In
singulos Canones De Jurepatronatus**

Qui sparsim tam intrà, quàm extra corpus Juris Canonici vagantur ...

**Fargna, Francesco de
Montisfalisci, M.DCC.XVII.**

Casus VI. Argumentum. Fundator an possit dotare Ecclesiam de bonis
emphyteuticis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72191](#)

unus si deficiat illi eibi, qui insufficienter serviebant tribus, sufficienter deservient duobus, & ad instar fructuum, seu distributionum massæ alicujus Ecclesiae Cathedralis, aut Collegiate dividenda inter tres Canonicos, quorum unus si deficiat, hujus portio accrescit aliis, & denique ad instar Jurisdictionis ordinariæ pluribus demandatae, quorum unus si deficiat, habet locum inter Superstites jus accrescendi, L. unic. versic. Sanè ff. de offic. conf. L. Imperatores 21. ff. Si magistratus. Bellon. de Iur. accresc. cap. 6. quest. 50. num. 1.

Non obstant rationes superiùs adductæ, nimis quod Alimenta non sint multiplicabilia; nam assignando portionem Alimentorum Defuncti Patroni Superstitibus, Alimenta non multiplicantur, sed quæ diminuta præstabuntur, eo augumento supplentur, & ad integratatem rediguntur. Cessat etiam alia ratio videlicet, quod Alimenta sint naturaliter taxata, quia per jus accrescendi non augetur naturalis illa taxatio, sed imperfecta Alimentorum taxatio facta per Ecclesiam Patronalem ob defectum redditum reducitur ad naturalem, & congruam taxationem juxta doctrinam, Surd. de Aliment. quæst. 5. tit. 9. num. 27.

7 Quæ tamen omnia intellige procedere in Jurepatronatū Gentilitio, aut etiam in hereditario, casu, quo ille tertius Patronus Defunctus nullum haberet heredem, si enim ageretur de Jurepatronatū hereditario, & ille tertius Patronus instituisse heredem aliquem extraneum, qui esset in eodem statu inopis, ejus portio Alimentorum non accresceret illis Patronis Superstitibus, sed transiret ad heredem extraneum, inopem, sicuti ad eum transiret jus presentandi, & jus descendendi Ecclesiam juxta firmata in superiori Casu III.

ARGUMENTUM.

Fundator an possit dotare Ecclesiam de Bonis Emphyteuticis?

SUMMARIUM.

- 1 Refertur sententia Pauli de Cittadinis.
- 2 Emphyteusis quæ, & quotuplex sit?
- 3 Ecclesia, seu Beneficium dotari non potest de Bonis Emphyteuticis Laicalibus ex pacto, & providentia, aut mixtis, aut temporalibus, sed limitata, ut num. 4.
- 5 Nec de Bonis Emphyteuticis Ecclesiasticis ex pacto, & providentia, aut mixtis, aut temporalibus ampliata, ut num. 6. & 7.
- 8 Ecclesia, seu Beneficium dotari potest de Bonis Emphyteuticis Laicalibus merè hereditariis perpetuis.
- 9 An autem dotari possit de Bonis Emphyteuticis Ecclesiasticis merè hereditariis, & transitorii, ad quoscumque heredes, vide ibi.
- 10 Bona Emphyteutica transeunt in Monasterium capax possidendi ex persona Professi.
- 11 Ecclesia fundari, & adificari potest de Bonis Emphyteuticis merè hereditariis.
- 12 Dos Ecclesie, quo sensu debeat esse immunis ab omni tributo?
- 13 Ecclesia an possit dotari de Bonis Emphyteuticis merè hereditariis, quando in Investitura adegit prohibitio alienandi in manus mortuas?

C A S U S V I.

Quidam Testator in ejus ultimo, quo decessit elogio, disposuit, ut ab ejus heredibus dotaretur Beneficium, seu Ecclesia ab eis de novo construenda de quibusdam Bonis Emphyteuticis sufficientibus, deducto Canone solui solito Domino directo, tam pro substantiatione Reatoris, quam pro omnibus aliis necessariis ejusdem Ecclesie; queritur an hæc dotari possit de hujusmodi Bonis?

Affirmat Paulus de Cittadin. de Jure patr. par. 3. caus. 2. num. 21. dummodo interveniat consensus Domini, & sine hujus præjudicio ibi: An autem possit dos constitui de Bonis Emphyteuticis, dico, quod sic, dum Domini consensus interveniat,

veniat, vel sine ejus præjudicio: Sed hæc propositio Pauli absolute, & simpliciter non mihi videtur veritati consona. Ut autem intelligatur, quo sensu ipsa procedere possit, & quomodo præfata quæstio sit resolvenda, præsupponendum duxi divisionem Emphyteusis.

Plures itaque sunt species Emphyteusis;
2 alia est enim Laicalis, quando scilicet conceditur à Laico, & alia Ecclesiastica, quando conceditur ab Ecclesia; & utraque alia est hæreditaria, & est illa, quam acquirens stipulatus est pro se, & hæredibus quibuscumque, vel pro se, & quibus dederit, vel pro se, & hæredibus, vel cùm clausula: ad habendum: Ac de ea facien. & disponen. ad libitum voluntatis; quæ æquipollent clausulæ: Et quibus dederit, & operatur, ut Emphyteusis sit transitoria ad hæredes extraneos juxta Curt. Jun. conf. 4. num. 1. Gratian. discept. 481. num. 58. Card. de Luca de Emphyt. decif. 49. num. 5. & decif. 28. num. 6. Rota decif. 268. num. 4. par. 12. & decif. 280. num. 1. & 642. num. 4. & decif. 377. n. 3. par. 14. & decif. 546. num. 5. par. 19. & decif. 293. num. 2. & 14. coram Cavaler. Alia ex pacto, & providentia, & est illa, quam acquirens stipulatus est pro se, & filiis, vel pro se, & descendantibus, nulla facta mentione hæredum. Et alia mixta, & est illa, quam acquirens stipulatus est pro filiis, & hæredibus, seu quæ requirit qualitatem sanguinis, & hæreditatis. Insuper utraque Emphyteusis nimis Lai calis, & Ecclesiastica potest esse perpetua, aut temporalis ad certum determinatum tempus. Et ex titulo oneroso, quando ab initio stipulationis soluta fuit certa quantitas, & deinde solvitur Canon, aut ex titulo lucrative, quando solùm solvitur Canon, Fulgin. de Jur. Emphyt. tit. de Contract. Emphyt. quæst. 1. Valaf. de Jure Emphyt. quæst. 40. num. 27. Sabell. Summ. divers. verb. Emphyteusis num. 1.

3 Præsupposita hujusmodi specierum Emphyteusis notitia, descendendo ad quæstionem censeo Ecclesiam, seu Beneficium dotari non posse ab Emphyteuta de Bonis Emphyteuticis Laicalibus ex pacto, & providentia, aut mixtis, aut temporalibus, seu ad tempus concessis. Ratio est,

quia de ratione dotis Ecclesie, aut Beneficii Ecclesiastici est, quod sit perpetua. Paulus de Cittadin. de Jurepatr. par. 3. cauf. 2. num. 21. Si Emphyteuta dotaret Ecclesiam de Bonis Emphyteuticis Laicalibus ex pacto, & providentia, aut mixtis, aut ad tempus concessis dos Ecclesie non esset perpetua, sed tam diu duraret, quamdiu permaneret in vita ipsemet Emphyteuta dotans, dum eo mortuo Bona reverterentur ad compræhensas in Investitura, Fulgin. de Jure Emphyt. de alien. quæst. 1. num. 267. Corbul. de Emphyt. tit. de Caus. privat. ab alien. lib. 1. limit. 20. num. 4. Rota decif. 55. num. 30. part. 10. Et consequenter Bona Laicalia Emphyteutica ex pacto, & providentia, aut mixta, aut ad tempus concessa constitui non possunt pro dote Ecclesie, & Beneficii Ecclesiastici, etiam de consensu Domini directi, quando adsunt alii in Investitura compræhensi; quia hujusmodi Emphyteuta non potest alienare Bona Emphyteutica ex pacto, & providentia, aut mixta in præjudicium Vocatorum. Nec Dominus directus potest privare, & spoliare vocatos in Investitura, quando ab ipsis solvitur Canon, & servantur omnia pacta in limine concessionis Bonorum in Emphyteusim ex pacto, & providentia, aut in mixtam apposita. Rota decif. 211. numer. 2. part. 6. & decif. 55. numer. 9. par. 10.

Nisi idem Emphyteuta habeat facultatem ex ipsa lege investituræ præjudicandi in ea compræhensis, aut nisi sit primus acquirens, & habeat compræhensos in sua potestate, & quidem nisi sit primus acquirens ex causa onerosa. Si enim ex lege investituræ habet facultatem præjudicandi compræhensis, & sit primus acquirens ex causa onerosa, ac compræhensi sint in ejus potestate; potest de dictis Bonis Emphyteuticis dotare Ecclesiam cum consensu Domini directi, & sine hujus præjudicio. Secùs si sit primus acquirens ex causa lucrative. Ratio diversitatis est, quia in causa onerosa compræhensi dicuntur habere Bona illa à primo acquirente; sed in causa lucrative illa recipiunt ex liberalitate Domini directi, & ex propria persona tanquam ad illa vocati sub nomine collectivo filiorum, vel descendentiū,

tium, & ideo Emphyteuta primus acquirens in primo casu de consensu Domini directi potest dotare Ecclesiam de hujusmodi Bonis Emphyteuticis, secus in secundo Casu, quia in primo Casu potest, in secundo vero non valet in Investitura compræhensis præjudicare. Bald. in auth. Si quas ruinas num. 5. versc. Secunda ratio, & num. 6. cap. de Sacros. Ecclesi. Marescott. var. resolut. lib. 1. cap. 74. num. 3. & seqq. Fulgin. de Jur. Emphyt. quæst. 1. num. 263. in fine. Gratian. discept. 405. num. 1. & seqq. Adden. ad Gregor. decis. 529. num. 23. Rota decis. 55. num. 12. part. 5. & decis. 55. num. 31. part. 10.

5 Nec dotari potest Ecclesia, seu Beneficium Ecclesiasticum ab Emphyteuta de Bonis Emphyteuticis Ecclesiasticis ex pacto, & providentia, aut temporalibus ad tertiam generationem, aut concessis mixtis ex rationibus superius adductis. Et

6 quidem nec potest dotari Ecclesia de hujusmodi Bonis, etiamsi Emphyteusis Ecclesiastica fuisset concessa pro hæreditibus, & successoribus, quia intelligeretur concessa pro solis hæreditibus sanguinis, & descenditibus ab ipsis Investitis juxta Imol. in l. Quod dicitur ff. de verb. Obligat. Bero conf. 93. num. 1. volum. 1. Card. de Luca de Emphyt. disc. 28. num. 2. Rota decis. 211. num. 3. & 4. par. 6. & decis. 427. num. 10. par. 9.

7 Immò etiamsi Emphyteusis Ecclesiastica esset concessa cum clausulis, quibus dederit &c. ad habendum &c. in perpetuum &c. adhuc non posset dotari Ecclesia de dictis Bonis, si in Investitura adest prohibitio, & pactum illa non alienandi; Licet enim prefatae clausula ita afficiant substantiam Emphyteusis, ut illum de Emphyteusi ex pacto, & providentia transfundant in hæreditariam ex superioris deductis §. Plures. Tamen quando adest in Investitura prohibitio, & pactum non alienandi, illæ clausulæ non habent vim transfundendi Emphyteusim ex pacto, & providentia in hæreditariam, sed vigore prohibitionis alienandi coarctantur, & restringuntur inter personas compræhensas, & descendentes, ita ut tribuere solum possint facultatem alienandi inter illas, secus in extraneos Dev.

conf. 171. sub numer. 3. Gratian. discept. for. 344. num. 11. Rota decis. 427. num. 11. & seqq. part. 9. tom. 2. & decis. 211. num. 7. & seqq. par. 6. Recent. ac proinde cum Emphyteuta Ecclesiasticus ex pacto, & providentia non possit præjudicare compræhensis in Investitura Emphyteusis Ecclesiastica, præcipue quando adest prohibitio alienandi Bona Emphyteutica, & cum extintis omnibus compræhensis Bona Emphyteutica revertantur ad Ecclesiam, sequitur, quod in his Bonis non possit constitui dos Ecclesiæ, quia dos in his Bonis constituta non esset perpetua. Beron. conf. 93. num. 56. volum. 1. Rota decis. 427. num. 9. par. 9. Recent.

8 Potest tamen Emphyteuta dotare Ecclesiam, seu Beneficium Ecclesiasticum de consensu Domini directi, & sine hujus præjudicio de Bonis Emphyteuticis Laicalibus hæreditariis perpetuis; Dos enim Ecclesiæ in his Bonis constituta esset perpetua, nec soluto ab Ecclesia sic dotata consueto Canone, adesset ullum præjudicium Patroni directi; Emphyteusis namque perpetua hæreditaria Laicalis, sicuti est ad omnes etiam extraneos transitoria, ita poterit transire ad Ecclesiam titulo dotis. Rota decis. 211. num. 1. par. 6. & decis. 268. num. 16. par. 12. & decis. 293. num. 4. coram Cavaler.

9 An autem dotari possit Ecclesia, seu Beneficium Ecclesiasticum de Bonis Emphyteuticis Ecclesiasticis merè hæreditariis, & transitorii ad quoscumque hæredes? Videtur respondendum negativè, quia Emphyteusis Ecclesiastica de Jure prohibita est transferri in aliam Ecclesiam, & Loca Pia, seu in manus mortuas, ea ratione, quia cum Ecclesia non alienet, & nunquam moriatur, non esset spes nec devolutionis, nec laudemii juxta Glos. in cap. Potuit verb. prohibeatur de Locat. ibique Abb. num. 10. Rota decis. 211. num. 21. & seqq. part. 6. & decis. 427. num. 27. part. 9. tom. 2. & decis. 520. num. 11. ibique Adden. num. 14. & decis. 529. num. 15. coram Greg. & decis. 583. num. 22. & 25. coram Merlin.

Hodie tamen contrarium servatur, ubi agitur de Emphyteusi Ecclesiastica, aut Laicali merè hæreditaria, ista enim transferri potest in Ecclesiam, seu manus mor- tuas,

tus, ut docent Beron. cons. 93. num. 5. volum. 1. Gratian. discept. 481. num. 62. Fulgin. de Jure. Emphyteut. tit. de alienat. quæst. 1. num. 221. in fine. Rota decis. 261. num. 7. par. 1. & decis. 394. num. 6. coram Buratt. Quia ut optimè respondit Card. de Luca de Emphyt. disc. 28. num. 6. & seqq. Cessat in Emphyteusi merè hæreditaria ratio prohibitionis legis, sive attendatur ratio potentiae, sive ammissæ spei devolutionis, & laudemii, respectu enim potentiae, certum est, illam esse minorem in Ecclesiis, & Locis Pius, qui sunt facilioris exactiois, quam in aliis privatis; respectu verò ammissæ spei devolutionis, hæc non convenit Emphyteusi merè hæreditaria, & transitoria ad quoscumque hæredes, sed solum Emphyteusi ex pacto, & providentia, aut temporali; respectu verò præjudicij Laudemiorum, hoc compensatur cum solutione quindenniorum, itaut Ecclesia dotata de ipsis Bonis Emphyteuticis Ecclesiasticis merè hæreditariis tenebitur solvere Ecclesiæ Patronæ directæ quindennia ex auctoritatibus ab eodem Cardinali de Luca ubi supra deducuntur.

Quod comprobatur paritate, nam Bona Emphyteutica, sive Ecclesiastica, sive Laicalia merè hæreditaria transeunt perpetuo, & irrevocabiliter in Monasterium capax possidendi ex persona Professi juxta Corbul. de Emphyt. tit. de Caus. privat. ob mortem Civil. num. 20. Fulgin. de Jure Emphyt. tit. de Success. quæst. 14. num. 12. Gratian. discept. 481. num. 61. Rota decis. 394. num. 5. ibique Adden. num. 11. Adden. ad Gregor. decis. 520. num. 14. Insuper Ecclesia fundari, & ædificari potest de Bonis Emphyteuticis merè hæreditariis, Rota decis. 474. per tot. part. 9. tom. 2. Recent. & superius notavi Canone I. & II. Cas. III. & IV. Ergo etiam eadem Bona Emphyteutica transire poterunt perpetuo, & irrevocabiliter in Ecclesiam titulo dotis, seu illa dotari poterit de hujusmodi Bonis.

Non obstat, quod dos Ecclesiæ debeat esse immunis ab omni tributo ad Text. in Cap. 1. de Censibus, ibique gloss. & consequenter aduersit maximum præjudicium Patroni directi, si dos constitueretur in his Bonis Emphyteuticis, dum Ecclesia

sic dotata non teneretur, nec ad laudemia, nec ad quindennia; Quoniam præfatus Textus intelligitur de Tributis, quæ solvuntur Laicis in recognitionem jurisdictionis temporalis, non verò de tributis, seu oneribus certis, & infixis ipsis Bonis, hæc enim transeunt cum suis oneribus, itaut etiam si sint assignata Ecclesiæ in ipsa fundatione, si primo erant tributaria, non per hoc debet ille, cui erunt tributaria, privari jure suo, maximè si sit Ecclesia, aut Locus Pius, dum non implicant Ecclesiam esse censuariam, & tributariam alterius Ecclesiæ onere reali, juxta Gloss. in dicto Cap. 1. de Censibus verb. Ulo servitio, & verb. preter Ecclesiasticum. Rota dicta decis. 474. num. 25. & seqq. part. 9. tom. 2. recent.

13 Sed si in Investitura Emphyteusis merè hæreditaria perpetua, sive Laicalis, sive Ecclesiastica esset pactum, seu prohibito alienandi Bona in Ecclesiis, seu manus mortuas, an tunc posset dotari Ecclesia de hujusmodi Bonis Emphyteuticis merè hæreditariis? Respondent aliqui in casu hujus pacti, & prohibitionis posse transferri præfata Bona in Ecclesiis, seu manus mortuas, saltem titulo universali, quia pactum illud, seu prohibito intelligitur de alienatione particulari ipsis Emphyteuticis, seu nomine Ecclesiæ, seu manus mortuæ, non autem de successione universali omnium Bonorum. Corbul. de Emphyt. tit. de Caus. privat. ob mort. Civ. num. 11. in fin. Fulgin. de Jure Emphyt. tit. de success. quæst. 14. num. 12.

Respondent verò alii, & quidem meo judicio mclius, quod in Casu prædicti pacti, seu prohibitionis non posse Bona Emphyteutica merè hæreditaria, nec titulo particulari, nec universali transferri in manus mortuas, quia prohibito hominis resistit principio acquisitionis, ut optimè tueruntur Card. de Luca de Emphyt. disc. 27. num. 4. & disc. 28. num. 9. & disc. 48. n. 3. Andreol. contr. 378. n. 7. Palmanep. dec. 376. num. 37. Rota decis. 583. num. 21. coram Merlin. & decis. 449. coram Priol. & decis. 209. num. 16. par. 10. & decis. 26. n. 9. part. 17. Et consequenter quandò aderit pactum, & prohibito alienandi, non poterit Ecclesia dotari, nec de Bonis Emphyteuticis merè hæreditariis.

AR-